

Sygn. akt VI Ka 317/15

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 28 lipca 2015 roku

Sąd Okręgowy w Jeleniej Górze w VI Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący – Sędzia SO Klara Łukaszewska (spr .)

Sędziowie SO Andrzej Tekieli

SO Andrzej Wieja

Protokolant Konrad Woźniak

przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej w Jeleniej Górze R. R.

po rozpoznaniu w dniu 24 lipca 2015 r.

sprawy **K. K. (1)** ur. dnia (...) w R.

c. T. i H. z domu S.

oskarżonej z art. 288 § 1 kk

z powodu apelacji wniesionej przez obrońcę oskarżonej

od wyroku Sądu Rejonowego w Jeleniej Górze

z dnia 31 marca 2015 r. sygn. akt II K 1203/14

I. zmienia zaskarżony wyrok wobec oskarżonej K. K. (1) w ten sposób, że przy zastosowaniu art. 58 § 3 kk wymierza jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy ograniczenia wolności w wymiarze 20 /dwudziestu/ godzin w stosunku miesięcznym , której wykonanie na podstawie art. 69 § 1 i 2 kk i art. 70 § 1 pkt 2 kk warunkowo zawiesza na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata,

II. w pozostałej części zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy,

III. zasądza od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. W. 420 złotych tytułem kosztów nieopłaconej obrony oskarżonej z urzędu w postępowaniu odwoławczym oraz 96,60 złotych tytułem zwrotu podatku od towarów i usług,

IV. zwalnia oskarżoną od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze obciążając nimi Skarb Państwa.

Sygn. akt VI Ka 317/15

UZASADNIENIE

K. K. (1) została oskarżona o to, że:

1. w okresie 26/27 kwietnia 2014 roku w J., działając umyślnie, przy użyciu nieustalonego narzędzia zarysowała lakier lewego tylnego błotnika pojazdu marki A. (...) o numerze rejestracyjnym (...), czym spowodowała straty w wysokości 1.000 złotych na szkodę J. C. - to jest o czyn z art. 288 § 1 k.k.

2. w okresie 28/29 kwietnia 2014 roku w J., działając umyślnie, przy użyciu nieustalonego narzędzia zarysowała lakier tylnego lewego nadkola, drzwi lewych przednich i tylnych oraz zderzaka przedniego pojazdu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), czym spowodowała straty w wysokości 1.500 złotych na szkodę B. S. - to jest o czyn z art. 288 § 1 k.k.

3. w okresie 14/15 maja 2014 roku w J., działając umyślnie, przy użyciu nieustalonego narzędzia zarysowała lakier klapy przedniej, drzwi prawych przednich i tylnych oraz prawego przedniego nadkola pojazdu marki T. (...) o numerze rejestracyjnym (...), czym spowodowała straty w wysokości 1.034,74 złotych na szkodę (...) Sp. z o. o. w W. ul. (...) - to jest o czyn z art. 288 § 1 k.k.

4. w okresie 09/10 maja 2014 roku w J., działając umyślnie, przy użyciu nieustalonego narzędzia zarysowała lakier klapy przedniej, uszkodziła obudowę lusterka zewnętrznego lewego, oraz wyłamała antenę radiową pojazdu marki R. o numerze rejestracyjnym (...), czym spowodowała straty w wysokości 500 złotych na szkodę P. D. - to jest o czyn z art. 288 § 1 k.k.

5. w okresie 01/16 maja 2014 roku w J., działając umyślnie, przy użyciu nieustalonego narzędzia zarysowała lakier klapy przedniej, drzwi ze strony prawej, błotnika prawego przedniego i tylnego pojazdu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), czym spowodowała straty w wysokości 2.000 złotych na szkodę Ł. N. - to jest o czyn z art. 288 § 1 k.k.

6. w okresie 11/12 maja 2014 roku w J. przy ulicy (...), działając umyślnie, przy użyciu nieustalonego narzędzia zarysowała lakier na całej długości prawego boku pojazdu marki V. (...) o numerze rejestracyjnym (...), czym spowodowała straty w wysokości 1.300 złotych na szkodę J. W. - to jest o czyn z art. 288 § 1 k.k.

7. w nieustalonym okresie do dnia 7 maja 2014 roku w J. przy ulicy (...), działając umyślnie, przy użyciu nieustalonego narzędzia zarysowała lakier na całej długości lewego boku pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), czym spowodowała straty w wysokości 3.912,74 złotych na szkodę (...) Sp. z o. o. (...)-(...) W. ul. (...) - to jest o czyn z art. 288 § 1 k.k.

8. w dniu 15 maja 2014 roku w J. przy ulicy (...), działając umyślnie, przy użyciu nieustalonego narzędzia zarysowała lakier na całej długości prawego i lewego boku pojazdu marki R. (...) o numerze rejestracyjnym (...), czym spowodowała straty w wysokości 2.000 złotych na szkodę J. Ś. - to jest o czyn z art. 288 § 1 k.k.

9. w okresie 14/15 maja 2014 roku w J. przy ulicy (...), działając umyślnie, przy użyciu nieustalonego narzędzia zarysowała lakier na całej długości prawego boku oraz przedniej maski pojazdu marki O. (...) o numerze rejestracyjnym (...), czym spowodowała straty w wysokości 3.981,49 złotych na szkodę K. J. - to jest o czyn z art. 288 § 1 k.k.

10. w okresie 14/15 maja 2014 roku w J., działając umyślnie, przy użyciu nieustalonego narzędzia zarysowała perłowy lakier przedniego i tylnego błotnika oraz przednich i tylnych drzwi po stronie prawej pojazdu marki S. (...) o numerze rejestracyjnym (...), czym spowodowała straty w wysokości 2.200 złotych na szkodę D. S. - to jest o czyn z art. 288 § 1 k.k.

11. w okresie 14/18 maja 2014 roku w J., działając umyślnie, przy użyciu nieustalonego narzędzia zarysowała lakier drzwi przednich i tylnych po stronie prawej pojazdu marki H. o numerze rejestracyjnym (...), czym spowodowała straty w wysokości 738 złotych na szkodę M. R. - to jest o czyn z art. 288 § 1 k.k.

12. w okresie od 22 kwietnia do 16 maja 2014 roku w J., działając umyślnie, przy użyciu nieustalonego narzędzia zarysowała lakier drzwi przednich prawych, drzwi tylnych prawych i lewych oraz błotnika przedniego lewego pojazdu marki C. (...) o numerze rejestracyjnym (...), czym spowodowała straty w wysokości 1.900 złotych na szkodę K. K. (2) - to jest o czyn z art. 288 § 1 k.k.

Sąd Rejonowy w Jeleniej Górze wyrokiem z dnia 31 marca 2015r. w sprawie o sygn. akt II K 1203/14:

I. oskarżoną **K. K. (1)** uznał za winną popełnienia zarzucanych jej czynów opisanych w pkt od 1 do 12 części wstępnej wyroku przyjmując, iż oskarżona działała w podobny sposób i w krótkich odstępach czasu w rozumieniu art. 91 § 1 k.k. z tym, że ustala, że w zakresie czynu z pkt 1 części wstępnej działała na szkodę pokrzywdzonych V. C. i J. C., w zakresie czynu z pkt 8 części wstępnej działała na szkodę pokrzywdzonego T. Ś., w zakresie czynu z pkt 5 części wstępnej szkoda wynosi 1500 zł, tj. występków z art. 288 § 1 k.k. i za to na mocy art. 288 § 1 k.k. w zw. z art. 91 § 1 k.k. wymierzył jej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na mocy art. 69 § 1 i § 2 k.k. i art. 70 § 1 pkt 1 k.k. wykonanie kary pozbawienia wolności w stosunku do oskarżonej **K. K. (1)** warunkowo zawiesił na okres próby wynoszący 2 (dwa) lata;

III. na mocy art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej **K. K. (1)** karę 100 (stu) stawek dziennych grzywny, ustalając wysokość jednej stawki dziennej grzywny na 10 (dziesięć) złotych;

IV. na mocy art. 415 § 1 k.p.k. zasądził od oskarżonej **K. K. (1)** tytułem powództwa cywilnego na rzecz pokrzywdzonych:

- P. D. kwotę 500 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 10 maja 2014r. do dnia zapłaty,

- Ł. N. kwotę 1500 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 maja 2014r. do dnia zapłaty, w pozostałej części powództwo oddalił,

- J. W. kwotę 1300 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 12 maja 2014r., do dnia zapłaty

- K. J. kwotę 3 981,49 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 maja 2014r. do dnia zapłaty,

- D. S. kwotę 2 200 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 15 maja 2014r. do dnia zapłaty,

- M. R. kwotę 738 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 18 maja 2014r. do dnia zapłaty,

- K. K. (2) kwotę 1900 zł. wraz z ustawowymi odsetkami od dnia 16 maja 2014r. do dnia zapłaty

I. na mocy art. 415 § 1 k.p.k. oddalił powództwa cywilne przeciwko oskarżonej **K. K. (1)** wytoczone na rzecz J. C., B. S., (...) sp. z o.o. w W., (...) sp. z o.o. w W.;

II. na mocy art. 46 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonej **K. K. (1)** na rzecz pokrzywdzonego T. Ś. obowiązek naprawienia szkody w całości poprzez zapłatę na jego rzecz kwoty 2 000 zł;

III. na mocy art. 63 § 1 k.k. zaliczył oskarżonej **K. K. (1)** na poczet orzeczonej kary grzywny okres zatrzymania w sprawie w dniu 20.05.2014r. przyjmując, iż jeden dzień rzeczywistego pozbawienia wolności równa się dwóm dziennym stawkom grzywny;

IV. na mocy art. 29 ust. 1 i 2 ustawy z dnia 26.05.1982r. Prawo o adwokaturze zasądził od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. W. kwotę 684 zł tytułem udzielenia oskarżonej pomocy prawnej z urzędu oraz należny od tej kwoty podatek od towarów i usług w wysokości 157,32 zł;

V. zwolnił oskarżoną **K. K. (1)** od zapłaty na rzecz Skarbu Państwa kosztów sądowych.

Apelację od tego wyroku wywiódł obrońca oskarżonej, który zaskarżył wydane orzeczenie w całości i w oparciu o art. 438 pkt 2 k.p.k. zarzucił naruszenie przepisów postępowania, tj. art. 7 k.p.k. poprzez wadliwą ocenę materiału dowodowego zgromadzonego w sprawie skutkującym skazaniem oskarżonej.

Podnosząc ten zarzut, obrońca oskarżonej na podstawie art. 427 § 1 k.p.k. oraz 437 § 1 k.p.k. wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku uniewinnienie oskarżonej oraz o zasądzenie kosztów zastępstwa adwokackiego według norm przepisanych za obydwie instancje.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Przeprowadzona w wyniku wniesienia apelacji kontrola orzeczenia Sądu I instancji skutkowałą zmianą zaskarżonego wyroku w zakresie wymierzonej kary.

W pierwszej kolejności wskazać należy, iż zarzuty sformułowane przez obrońcę oskarżonej, który zasadniczo nie kwestionował ustaleń Sądu Rejonowego dotyczących liczby zarzucanych K. K. (1) czynów, sposobu ich popełnienia ani wysokości szkód powstałych w ich wyniku, sprowadzały się do podważenia ustaleń Sądu I instancji w zakresie poczynałości oskarżonej i możliwości pokierowania przez nią swoim postępowaniem, a w konsekwencji – możliwości przypisania jej winy, w konsekwencji czego skarżący domagał się uniewinnienia oskarżonej.

Zarzucając Sądowi I instancji dowolność przy ocenie poszczególnych źródeł dowodowych skarżący powinien wykazać – a przynajmniej uwiarygodnić w wysokim stopniu – jakich błędów natury faktycznej (niezgodności z treścią dowodu, pominięcia pewnych dowodów) lub logicznej (błędności rozumowania i wnioskowania) albo sprzeczności z doświadczeniem życiowym lub wskazaniem wiedzy miał dopuścić się Sąd. Obrońca oskarżonej K. K. (1) tego nie uczynił. Co więcej, zarzut takiego błędu nie jest uzasadniony, gdy sprowadza się tylko do samego zakwestionowania stanowiska Sądu czy do polemiki z ustaleniami Sądu, a do takich wniosków prowadzi w istocie treść wywiedzionej przez obrońcę oskarżonej apelacji. W niej bowiem skarżący nie przedstawił żadnych merytorycznych i przekonujących argumentów, które skutecznie mogły podważyć trafne ustalenia Sądu Rejonowego, zaś podnoszona przezeń argumentacja stanowi jedynie wyraz subiektywnego przekonania apelującego, nie znajdującego odzwierciedlenia w materiale dowodowym sprawy.

Podkreślić bowiem należy, iż powoływana przez obrońcę oskarżonej opinia psychologiczna z dnia 3 listopada 2014r. stanowiła opinię prywatną, sporządzoną przez psychologa klinicznego P. P. na prośbę oskarżonej w związku z prowadzonym postępowaniem sądowym i nie stanowiła materiału dowodowego stanowiącego postawę ustaleń faktycznych w zakresie przypisania K. K. (1) sprawstwa i winy. Niemniej jednak – co wynika wprost z treści uzasadnienia zaskarżonego wyroku – Sąd Rejonowy miał na względzie treść dostarczonej przez obrońcę oskarżonej dokumentacji medycznej, która nie pozostała bez wpływu na ocenę stopnia społecznej szkodliwości przypisanych jej czynów.

Sąd Rejonowy, oceniając stan psychiczny oskarżonej, oparł się na przeprowadzonym z urzędu dowodzie z opinii biegłych psychiatrów z dnia 16 grudnia 2014r., a zatem niewiele później, aniżeli powoływana przez obrońcę opinia prywatna. Biegli ci nie stwierdzili u K. K. (1) objawów choroby psychicznej, upośledzenia umysłowego ani innych przemijających zakłóceń czynności psychicznych. W czasie popełniania zarzucanych jej czynów oskarżona nie miała zniesionej ani w znacznym stopniu ograniczonej zdolności rozpoznawania znaczenia czynów i kierowania swoim postępowaniem. Ponadto biegli nie ujawnili u opiniowanej zaburzeń krytycyzmu ani głębokiego otepienia. Miała ona świadomość znaczenia czynu karalnego, a wobec toczącego się przeciwko niej postępowania przyjęła postawę obronną, dążąc do zminimalizowania ewentualnych konsekwencji prawnych (k. 269).

Wnioski powołanej opinii sądowo-psychiatrycznej w połączeniu ze zgodną z wymogami art. 7 k.p.k. oceną pozostałego materiału dowodowego pozwoliły na przypisanie K. K. (1) sprawstwa w zakresie zarzucanych jej czynów. Na aprobatę zasługuje przy tym stanowisko Sądu I instancji, który jako podstawę do poczynionych ustaleń faktycznych przyjął wyjaśnienia oskarżonej złożone w trakcie postępowania przygotowawczego, które uzupełnione o zeznania świadków pozwoliły na ustalenie, iż to właśnie oskarżona dopuściła się czynów objętych aktem oskarżenia. Słusznie zatem Sąd Rejonowy odmówił wiarygodności wyjaśnieniom oskarżonej złożonym na etapie postępowania sądowego, ponieważ w sposób oczywisty zmierzały one do uniknięcia odpowiedzialności karnej za popełnione występki.

Wobec powyższego zarzuty skarżącego zawarte w apelacji uznać należy jedynie za polemikę z prawidłowymi ocenami i ustaleniami Sądu I instancji. Sąd Rejonowy bowiem w omawianym zakresie – dotyczącym ustaleń prowadzących do uznania winy i sprawstwa oskarżonej co do zarzucanych jej czynów, dokonał wszechstronnej i wnikliwej analizy

zgromadzanego materiału dowodowego zgodnie z wymogami art. 7 k.p.k., nie naruszając granic wyznaczonych zasadami wiedzy, logiki oraz doświadczenia życiowego.

Kierunek apelacji zobowiązywał również Sąd Odwoławczy do kontroli zaskarżonego wyroku w zakresie rozstrzygnięcia o karze.

Zgodnie z ogólnymi dyrektywami wymiaru kary określonymi w art. 53 k.k., sąd wymierza ją według swego uznania, w granicach przewidzianych przez ustawę, bacząc, by jej dolegliwość nie przekraczała stopnia winy, uwzględniając stopień społecznej szkodliwości czynu oraz biorąc pod uwagę cele zapobiegawcze i wychowawcze, które ma osiągnąć w stosunku do skazanego, a także potrzeby w zakresie kształtowania świadomości prawnej społeczeństwa. Wymierzając karę, sąd uwzględnia w szczególności motywację i sposób zachowania się sprawcy, popełnienie przestępstwa wspólnie z nieletnim, rodzaj i stopień naruszenia ciężących na sprawcy obowiązków, rodzaj i rozmiar ujemnych następstw przestępstwa, właściwości i warunki osobiste sprawcy, sposób życia przed popełnieniem przestępstwa i zachowanie się po jego popełnieniu, a zwłaszcza staranie o naprawienie szkody lub zadośćuczynienie w innej formie społecznemu poczuciu sprawiedliwości, a także zachowanie się pokrzywdzonego.

Sąd I instancji w pisemnych motywach wydanego orzeczenia wskazał, iż wymierzając K. K. (1) karę 10 miesięcy pozbawienia wolności, jako okoliczności łagodzące uwzględnił stan psychiczny oskarżonej oraz to, iż nie działała ona z premedytacją, w sposób zaplanowany, a jej wyjaśnienia złożone w postępowaniu przygotowawczym pozwoliły na uzupełnienie stawianych jej zarzutów. Z kolei jako okoliczności obciążające Sąd Rejonowy wskazał wysoką szkodliwość społeczną i wielość popełnionych przez oskarżoną czynów, których dopuściła się z błahych powodów, powodując jednocześnie duże straty majątkowe u pokrzywdzonych.

Aprobując ocenę Sądu Rejonowego w zakresie stopnia społecznej szkodliwości przypisanych K. K. (1) przestępstw, Sąd Odwoławczy doszedł do przekonania, iż okoliczności wskazane przez Sąd I instancji takie jak trudna przeszłość oskarżonej rzutująca w znacznym stopniu na jej obecne zachowanie, uprzednia niekaralność w połączeniu z jej niedojrzałym dzieckiem i prowadzony przez nią tryb życia powinny być w większym stopniu uwzględnione i przemawiają za wymierzeniem K. K. (1) kary 10 miesięcy ograniczenia wolności jako odpowiadającą stopniowi winy i informacji o jednostce i społecznej szkodliwości zarzucanych jej czynów oraz właściwie realizującą cele wychowawcze, zarówno w zakresie prewencji indywidualnej, jak i ogólnej.

Sąd II instancji, orzekając reformatoryjnie w zakresie kary, zastosował art. 58 § 3 k.k., zgodnie z którym jeżeli przestępstwo jest zagrożone karą pozbawienia wolności nieprzekraczającą 5 lat, sąd może orzec zamiast kary pozbawienia wolności grzywnę albo karę ograniczenia wolności do lat 2, w szczególności jeżeli orzeka równocześnie środek karny; karę ograniczenia wolności wymierza się w miesiącach i latach. Chociaż przepis ten został uchylony na mocy ustawy z dnia 20 lutego 2015r. o zmianie ustawy – Kodeks karny oraz niektórych innych ustaw (Dz.U.2015.395) z dniem 1 lipca 2015r., to w niniejszej sprawie zastosowanie ma zasada z art. 4 § 1 k.k., zgodnie z którą jeżeli w czasie orzekania obowiązuje ustawa inna niż w czasie popełnienia przestępstwa, stosuje się ustawę nową, jednakże należy stosować ustawę obowiązującą poprzednio, jeżeli jest względniejsza dla sprawcy. Pozwoliło to na zmianę wymierzonej K. K. (1) kary na karę ograniczenia wolności.

Także treść art. 70 § 1 k.k. została znowelizowana powołaną ustawą z dnia 20 lutego 2015r., jednak w tym przypadku również – stosownie do art. 4 § 1 k.k. – należało zastosować regulację poprzednio obowiązującą jako względniejszą dla oskarżonej i pozwalającą na zawieszenie wykonania wymierzonej jej kary ograniczenia wolności. Podzielić bowiem należy stanowisko Sądu Rejonowego, iż – ze względu na wskazane powyżej właściwości osobiste K. K. (1) – możliwe jest przyjęcie w stosunku do niej pozytywnej prognozy kryminologicznej (art. 69 § 1 i 2 k.k.).

W pozostałej części zaskarżony wyrok, jako trafny i prawidłowy, należało utrzymać w mocy. Nie był bowiem rażąco niesprawiedliwy ani dotknięty uchybieniami opisanymi w art. 439 § 1 k.p.k.

O nieuiszczonych kosztach obrony udzielonej oskarżonemu z urzędu Sąd Okręgowy orzekł na podstawie art. 29 ust. 1 ustawy Prawo o adwokaturze, zasądzając od Skarbu Państwa na rzecz adw. B. W. wynagrodzenie tytułem

kosztów nieopłaconej pomocy prawnej w postępowaniu odwoławczym. Wysokość zasądzonej kwoty ustalono na podstawie § 14 ust. 2 pkt 4 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 września 2002r. w sprawie opłat za czynności adwokackie oraz ponoszenia przez Skarb Państwa kosztów nieopłaconej pomocy prawnej udzielonej z urzędu. Powołane przepisy określają stawkę minimalną za obronę przed sądem okręgowym jako drugą instancją, która wynosi 420 złotych, którą to kwotę uzupełniono o 96,60 złotych tytułem podatku od towarów i usług.

Mając na względzie sytuację majątkową oskarżonej, która utrzymuje się jedynie ze świadczenia emerytalnego w niewielkiej wysokości, Sąd Odwoławczy w oparciu o art. 624 § 1 k.p.k. w zw. z art. 634 k.p.k. zwolnił ją od zapłaty kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze, obciążając nimi Skarb Państwa.